

ὕδωρ δροσερόν ἐκ τῆς μικρᾶς πηγῆς· ἐπιστρέψασα δὲ ἔστη εἰς τὸν πρῶτον θάλαμον ὅστις ἦτο σύνηθες ἀναχωρητήριον τοῦ σοφοῦ Καμ-Στ καὶ λαθραίως ἔλαβεν ἓκ τινος ἐπίπλου μικράν τινα φιάλην πλήρη ὕγρου οὔτινος τὰς ἀλλοκότους ιδιότητας ἡμέραν τινὰ ὁ Καμ-Στ τὰς εἶχεν ἀπαριθμήσει καὶ τὸ ὅποῖον εἶχε κομισθῇ εἰς αὐτὸν ὥς τι καινοφανὲς ὑπὸ τινος τῶν φίλων του κατὰ τὴν ἐκ μακροῦ ταξειδίου εἰς τὰς χώρας τῆς Δύσεως ἐπάνοδόν του.

Ἦτο οἶνος ὀπίου, προῖδὸν μόλις τότε γνωστὸν εἰς τὴν Κίναν. Ἡ φιάλη μικράν τινα μόνον ποσότητα περιεῖχε· θέσασα ἐπὶ τῆς τραπέζης τὸ ὕδωρ ἐντὸς τοῦ ὁποῖου ὁ Γιαῶ διέβρεξεν ὅπως αὕτη, τὸ ἄκρον τῶν δακτύλων του, ἵνα δηλώσῃ τὸ τέλος δείπνου· ἡ Πεγκ-Σεῖν ἔλαβεν ἓκ τῆς τραπέζης κύπελλον ἐκ λεπτῆς πορσελάνης ἀμεταχείριστον ἔτι, καὶ τὸ ἐγέμισε παλαιοῦ οἴνου, εἰς τὸν ὅποῖον ἀνέμιξε τὸ περιεχόμενον τῆς φιάλης, προφυλαττομένη τῶν βλεμμάτων τοῦ ποιητοῦ.

— Γιαῶ, λέγει τότε, ἰδοὺ ὁ οἶνος.

Ἡσπάσθη ἡδέως τὴν χεῖρα ἥτις τῷ ἐπαρουσίασε τὸ κύπελλον, καὶ εἶτα ἔφερεν εἰς τὰ χεῖλιν του.

Ἡ σειρά σου, Πεγκ-Σεῖν λέγει, ἀφοῦ ἔπιε. Καὶ τῇ προσέφερε κατὰ τὴν συνήθειαν τὸ κύπελλον κατὰ τὸ ἥμισυ ἔτι πλήρες.

Ἡ Πεγκ-Σεῖν τὸ ἔλαβεν ἀλλὰ διὰ χειρὸς τόσον τρεμούσης καὶ τόσον ἀδεξίου ὥστε ὅτε ἔμελλε νὰ τὸ ἐγγίσῃ εἰς τὰ χεῖλιν της, τῇ διέφυγε καὶ ἐθραύσθη πεσὸν ἐπὶ τῆς τραπέζης.

Θὰ ἦτο κακὸς οἰωνός, εἶπεν ὁ Γιαῶ μετ' ἀψύχου μειδιάματος, ἐὰν ἀμφιβάλλωμεν ἔτι περὶ τῆς δυστυχίας μας.

Ὁ οἶνος οὗτος εἶχεν εἰς τὴν γλυκύτητά του, ἀγνωστὴν ποίαν τινα πικράδα.

— Τοιαύτην ὥς αἱ εἰς τὴν τελευταίαν μας χαρὰν ἀναμιγνύμεναι· σκέψεις, ἀπεκρίθη ἡ Πεγκ-Σεῖν.

Καὶ ἔμειναν ἐπὶ πολὺ χωρὶς νὰ συνδιαλεχθῶσι....

Χαῦνος ἡδύτης κατελάμβανεν ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὸν Γιαῶ. Ἡσθάνετο ἔτι ἐπὶ τοῦ τραχήλου του τὴν ἐπαφὴν τοῦ δροσεροῦ βραχίονος τῆς Πεγκ-Σεῖν ἀλλ' ἔλαφράν ὥς ψαῦσιν πτεροῦ. Τὰ βεβαρημένα βλέφαρά του δὲν ἄφιναν πλέον νὰ βλέπῃ τὰ ἀντικείμενα εἰμὴ διὰ μέσου νέφους. Εἰς τὸ νέφος τοῦτο γελόεσσαι μορφαὶ διεφαίνοντο. Κατόπιν τὸ σῶμά του καταστὰν ἀβαρές, ἐφαίνετο ὥς νὰ μὴ ἡγγίξει πλέον ἐπὶ τῆς γῆς. Ἐπέτα, ἐπέτα διὰ μέσου τῶν ἐκτάσεων, ἀφίνων ὀπισθεν αὐτοῦ τὰ κυανᾶ ὄρη, τὰς βαθεῖας κοιλάδας, καὶ τὰς ἀκινήτους λίμνας. πνοὴ εὐώδης ἐθώπευε τὸ πρόσωπόν του καὶ ὀφθαλμοὶ—οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς Πεγκ-Σεῖν—ἀπείρως μεγεθυνθέντες καὶ βαθεῖς ὥς ἄβυσσος προσηλοῦντο ἀμεταπαίστως καὶ ἐρωτικῶς ἐπ' αὐτοῦ. Τέλος τὸ πᾶν ἐχάθη βραδέως. Βαθεῖα τις ἐκμηδένις ὑπῆρξεν εἰς ἀνέκφραστον εὐζωΐαν. Ὁ Γιαῶ ἐκοιμήτο.

VIII

Ἡ Πεγκ-Σεῖν ἀπεμακρύνθη τότε αὐτοῦ διευθυνθεῖσα ἄλλως τε, πρὸς τὸ παράθυρον ἕνεκα μεγάλου θορύβου ὅστις ἐγένετο πρὸς τὸ μέρος τῆς οἰκίας τοῦ Καμ-Στ.

Παρετήρησε καὶ εἶδε τὸν σοφὸν διευθυνόμενον πρὸς τὴν σκιάδα· ἀλλὰ πάραυτα περιεκυκλώθη οὗτος ὑπὸ στρατιωτῶν οἵτινες συλλαβόντες αὐτὸν τὸν εἰσήγαγον εἰς τὴν κατοικίαν. Ἡ Πεγκ-Σεῖν ἐνόησεν ὅτι ἔφθασεν ἡ στιγμή.

Ἀφοῦ ἔγραψε λέξεις τινὰς ἐπὶ τινος φύλλου τὸ ὅποῖον ἀφῆκεν ἐπὶ τῆς τραπέζης ἡ Πεγκ-Σεῖν ἀπεξεδύθη τῆς ἐσθῆτος της συνέστρεψε καὶ ἔπλεξε τὴν κόμην της εἰς πλόκαμον ὁμοῖον ἀνδρός, τὴν ἐκάλυψε μέχρι τοῦ μετώπου διὰ τοῦ καλύμματος τοῦ Γιαῶ, ἐνεδύθη τὸ ἐπανωφόριόν του, τὸ ὅποῖον οὗτος εἶχεν ἐπιθέσει εἰσερχόμενος εἰς τὸ δωμάτιον, καὶ περιέμενε.

Ὁ στρατιώτης, ἀκολουθούμενος ὑπὸ δεκάδος ἀνθρώπων του ἔφθανεν ἐκ τοῦ κήπου· ἐφάνη ἐντὸς ὀλίγου εἰς τὸν οὐδὸν τῆς σκιάδος καὶ εἶδεν εἰς τὸν περίβολον τῆς θύρας μορφὴν πελιδνὴν ὀρθίαν, ἀκίνητον εἰς τὴν ἐκ βαθέως κυανοῦ ἐνδυμασίαν της.

— Γιαῶ, υἱὲ τοῦ Τσάγκ· ἀνεφώνησεν ὁ στρατιώτης.

— Ἰδοὺ με, ἀπεκρίνατο ἡ φωνὴ τῆς Πεγκ-Σεῖν. Ταῦτο χρόνως, κατέθη πρὸς τὸν ἐκτελεστὴν ἢ ἀδύνατος μορφὴ της λουομένη εἰς τὰς πρώτας ἐσπερινὰς σκιάς, καὶ ἐφάνη πλησίον τῆς γιγαντώδους μορφῆς τοῦ στρατιώτου. Ἐξέτεινε τὰς χεῖράς της τὰς ὁποίας ἔδεσαν ἐπιδεξίως.

Τὸ Γόγγον ἤχησε μετὰ φοβεροῦ θορύβου, δᾶδες ἀνήφθησαν καὶ ἅπαν τὸ πλῆθος ἀκολουθούμενον ὑπὸ τοῦ ὁμίλου τῶν στρατιωτῶν, ἐβάδιζε πρὸς τὴν πόλιν περικλεῖον εἰς ἀδιέξοδον κύκλον τὸν καταδικασθέντα, φέροντα ἐπὶ τοῦ στήθους τὴν ἐπιγραφὴν τὴν προωρισμένην νὰ γνωστοποιήσῃ ἐντὸς ὀλίγου πλησίον τοῦ ἀποκεφαλισθούμενου σώματός του τὰ ἐξῆς «Οὗτος εἶνε ὁ Γιαῶ, ὁ υἱὸς τοῦ Τσάγκ ἀποθανὼν διὰ τοῦ ξίφους πρὸς ἐξαγνισμόν τοῦ ἐγκλήματος τοῦ πατρός του. Εἶθε τὸ αἷμα τῆς ἐγκληματώδους γενεᾶς νὰ χυθῇ πρὸς πρόληψιν νέων ἐγκλημάτων καὶ εἶθε ἡ προστασία τοῦ Γιαῶ τοῦ ἡγεμόνος θεοῦ, νὰ ἐκτείνηται ἐπὶ τοῦ εὐσεβοῦς αὐτοκράτορος ἡμῶν».

(Ἐπεται τὸ τέλος)

Ο ΑΥΤΟΚΡΑΤΩΡ ΤΗΣ ΒΡΑΣΙΛΙΑΣ

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς ἐκθέσεως τῶν γεωργικῶν προϊόντων τῆς Βρασιλίας τῆς τελεσθείσης ἐνταῦθα τῇ ἀποφάσει τοῦ ἐν Ῥίτῃ Ἰανείρῳ ἐμπορικοῦ καὶ γεωργικοῦ Συλλόγου καὶ τῇ συστάσει τοῦ ἀξιοτίμου κ. Ὁθωνος Λεονάρδου, δημοσιεύομεν χάριν τῆς ὀφειλομένης αὐτῷ τιμῆς τὴν εἰκόνα τοῦ φιλομούσου καὶ φιλέλληνος τῆς Βρασιλίας αὐτοκράτορος Δὸν Πέτρου τοῦ Β'. ὅστις πρὸ ὀκταετίας ἐπισκεφθεὶς καὶ τὴν Ἑλλάδα ἀνεχώρησε πλήρης ἀγάπης καὶ ἐνθουσιασμοῦ ὑπὲρ τῶν μνημείων τῆς ἀρχαιότητος καὶ τῆς καταπληκτικῆς προόδου ἐν διαστήματι πεντηκονταετοῦς μόνον ἐλευθερίας. Ὁ Δὸν Πέτρος γεννηθεὶς τῷ 1825 ἐν ἡλικίᾳ 15 ἐτῶν τὸ 1840 ἐκηρύχθη ἐνῆλικος ὑπὸ τοῦ ἔθνους του νυμφευθεὶς τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1843 τὴν θυγατέρα τοῦ τέως βασιλέως τῶν Δύο Σικελιῶν Φραγκίσκου Α'. Θηρεσίαν.